

NAAR DE HEMEL GERICHT

Twintigste Zondag na Pinksteren

De weg van Godswil

De liturgie van de laatste zondagen na Pinksteren heeft een eigen klank: de klank der dingen die ten einde lopen. En feitelijk loopt het kerkelijk jaar ten einde, en dit einde zet ons aan over de vergankelijkheid van het aardse leven na te denken en onze ogen te richten naar het eeuwig leven, dat ons wacht. Onwillekeurig overwegen wij onze eigen toestand. Hoe hebben wij gebruik gemaakt van de tijd die God ons heeft gegeven?

In de introïtus van de mis lezen wij de nederige bekentenis ‚O Heer, wij hebben tegen U gezondigd en zijn ongehoorzaam geweest aan uw wetten'. En in het gebed staat de smeekbede om vergiffenis: ‚*Heer, schenk uw gelovigen genadig vergiffenis en vrede.*' Paulus leert ons dan in het epistel (Ef. 5, 15-21) de nog overblijvende tijd beter te gebruiken om tot de eeuwige glorie te geraken. ‚Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij u gedraagt. Leeft niet als dwazen, maar als wijzen, door het rechte ogenblik wél te besteden, want het zijn kwade dagen'. De apostel verklaart dan waarin onze wijsheid moet bestaan: ‚Weest niet onverstandig, maar tracht te begrijpen wat de Heer wil.' De grootste dwaasheid en onvoorzichtigheid, die een mens op deze levensreis kan begaan, is zijn eigen grillen, zijn eigen wil te volgen. Zo wandelt hij op een zeer gevaarlijke weg, die niet naar het doel leidt. De enige weg naar het doel is die van Gods wil. Wie oprecht de wil van God zoekt en op die weg wandelt, in plaats van zich door zijn eigen inzicht te laten leiden, die wordt door Gods geest geleid en zo kan hij verzekerd zijn niet te dwalen.

Paulus wekt ons vandaag op: ‚*Wordt vol van de Geest. Zingt met elkaar psalmen en hymnen en liederen, ingegeven door de Geest. Zingt en speelt voor de Heer van ganser harte... Weest elkander onderdanig.*' Wanneer een ziel zich gewillig door de H. Geest laat leiden, dan neemt Hij bezit van haar en doordringt haar met Zijn werking totdat zij geheel van Hem vervuld is. Uit deze volheid bloeit onwillekeurig in haar op: de geest van gebed, de deugd, de deemoedige onderwerping en de broederlijke eendracht.

In de wil van God wandelen, door de H. Geest geleid, is de snelste en zekerste weg tot het hemels vaderhuis.

Geloven zonder te zien

Het is onmogelijk de weg van de goddelijke wil te vinden en te bewandelen zonder het geloof. In het Evangelie van deze dag (Jo 4, 46-53) is er spraak van het geloof en van de hoedanigheden welke het geloof dient te vertonen om aan God welgevallig te zijn.

Een hofbeambte had horen spreken van de wonderbare genezingen, welke Jezus bewerkte. Hij ging tot bij de Meester en smeekte Hem naar zijn huis te komen ‚om zijn zoon te genezen, want deze lag op sterven'. Deze mens gelooft in de mirakeldoende kracht van de Meester, maar hij is ver van te

geloven dat deze de Zoon Gods is. Jezus bemerkt dit en antwoordt: *„als gij geen wondertekenen ziet, dan gelooft gij niet“*.

Deze woorden eertijds tot de hofbeambte gericht gelden principieel voor al degenen die hun geloof doen afhangen van wat ze zien of ervaren. Weinigen zijn er die met eenvoud aan het evangelie, aan de openbaring, aan het leergezag van de Kerk geloven.

De meesten zijn onverschillig en komen slechts in beweging wanneer iets buitengewoons hun zinnen treft. Wel kan de Heer zich ook van zulke dingen bedienen om onze zwakheid ter hulp te komen. Dit is echter niet het geloof dat Hem bevalt: *„zalig die niet gezien en toch geloofd hebben!“* (Jo. 20, 29) Zo sprak de Heer tot Thomas, die niet wilde geloven, vooraleer hij de sporen van de nagels had gezien en de vinger in de wonden had gestoken. De diepe beweegreden van ons geloof is niet onze ervaring, het is niet gezien te hebben of met de hand te hebben aangeraakt, maar het gezag van de openbarende God. God heeft de openbaring van zichzelf gedaan. Hij dwaalt niet en kan niemand in dwaling brengen. En wij geloven met zekerheid aan zijn woord. Aan Gods woord geloven: dit is het echt geloof, het louter geloof, dat naar Gods welgevallen is.

Jezus wilde de hofbeambte tot zulk een geloof brengen. Daarom zei Hij tot hem: *„Ga maar, uw zoon leeft“*. „De man geloofde wat Jezus hem zei en ging heen“. Het was nog niet het bovennatuurlijk geloof aan de Zoon van God; toch was het een geloven aan het woord van de Meester. En hoewel het nog een onvolmaakte geloofsakt was, bracht het toch zijn vrucht voort: de zoon genas. De Heer verlangt van niemand meer, dan wat hij presteren kan. Ziet Hij de goede wil, de oprechte inspanning, dan grijpt Hij zelf in om het werk te voltrekken. Zo werd het onvolmaakt en nog menselijk geloof van de hofbeambte beloond met de genezing van de zoon, en dientengevolge werd zijn geloof bovennatuurlijk. Hij geloofde in Jezus, niet meer als in een profeet of een wonder, doener, maar als in de zoon Gods. *„Hij zelf en heel zijn gezin geloofden“* (Jo. 4, 53).

Door het inzicht van de Geest geleid

„Verleen ons, Heer, uw geboden na te komen, uw beeld te weerspiegelen en naar ons vermogen uw goedheid en niet de strengheid van uw oordeel te ervaren.

»Laat ons allen in vrede leven en verleen ons eenmaal toegang tot uw rijk na de vloed der zonden te hebben doorkruist zonder schipbreuk te lijden. Mogen wij door uw onuitsprekelijke wijsheid, door uw H. Geest gedreven worden en door Hem geleid bij nacht en bij dag, en zo eens de dag van de voleinding bereiken. Verleen ons dat we tot het laatste uur toe biddend danken en dankend bidden tot de enige Vader en de Zoon, de Zoon en de Vader, tot de Zoon, onze opvoeder en meester, in de eenheid van de H. Geest' (Clemens van Alex).

„Heer, als gij ziet dat iets goed voor mij is en oordeelt dat het nuttig is, geef mij dan het te mogen gebruiken tot uw eer. Maar weet Gij, dat het schadelijk voor mij zal zijn en niet bevorderlijk voor mijn zielenheil, neem dan die begeerte van mij weg.

,Heer, gij weet wat het beste is, laat dit of dat gebeuren zoals Gij wilt. Geef wat Gij wilt en zoveel als Gij wilt en wanneer Gij wilt. Doe met mij naar uw inzicht en zoals het U het meest behaagt en U de meeste eer geeft. Zet mij waar Gij wilt en beschik vrij over mij in alles. Ik ben uw dienaar, bereid tot alles, want ik wens niet voor mijzelf te leven, maar voor U en ik zou het graag waardig en volmaakt doen.

,Geef dat ik altijd datgene mag wensen en willen, wat u het welgevalligst en het aangenaamst is. Laat uw wil mijn wil zijn en laat mijn wil altijd de uwe volgen en er volkomen mee overeenstemmen. Laat mij in willen en niet-willen één met U zijn en laat mij niets anders kunnen willen of niet-willen dan wat Gij wilt en niet-wilt' (Navolg. III, 15: vertaling G. Wij develd).

Bron; Van Hart tot Hart,
pater Gabriël van de H.Maria Magdalene O.C.D.